

Arrest

nr. 241 208 van 18 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat K. TERMONIA, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 januari 2019 en op 6 maart 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 11 maart 1999 in Bagdad (Centraal-Irak) bent geboren. Uw vader is een soennitische Arabier terwijl uw moeder, de tweede echtgenote van uw vader, van sjiitische origine is. Uw stiefmoeder Z., de eerste echtgenote van uw vader is een Iraakse van Afghaanse afkomst.

Voor de val van het regime van Saddam Hoessein was uw vader Baathist en lid van de Mukhabaraat ('veiligheidsdienst'). Als gevolg van zijn eerste huwelijk verhuisde uw vader samen met zijn eerste echtgenote en hun kinderen naar Musqat, Oman. In 2001 of 2002 verhuisde u met uw moeder en uw volle zus S. naar Oman. Omstreeks 2003 of 2004 scheidde uw ouders en keerde uw moeder terug naar Bagdad. U en uw zus bleven bij uw vader. In de aanloop naar de scheiding probeerde u zich te verhangen.

Na het vertrek van uw moeder trokken u en uw zus in bij uw vader. Op de momenten dat uw vader er niet was werden jullie mishandeld door jullie stiefmoeder Z.. Wanneer uw vader dit ontdekte kwam hij voor jullie op, desnoods met geweld, maar hij kon niet verhinderen dat Z. jullie bleef mishandelen.

In 2009 had uw vader een verkeersongeval waarbij hij schade opliep aan zijn cognitieve functies. Na het ongeval veranderde zijn gedrag en was hij niet langer in staat voor zichzelf en zijn gezin te zorgen. U en zus werden een maand opgevangen door een tante aan vaderszijde die in Dubai woonde, waarna uw grootmoeder aan vaderszijde jullie terugbracht naar Bagdad. Bij terugkeer verhuisden jullie naar de woning van uw moeder in de Salam-wijk. Ondertussen was uw moeder hertrouwd met I.D.S., eigenaar van een plasticfabriek en vooraanstaand lid van de sjiitische militie Jaysh al Mahdi, het huidige Seraya as-Salam. Tijdens het sektarisch geweld was hij verantwoordelijk voor talrijke moorden.

Uw stiefvader haatte soennieten en Baathisten en richtte zijn woede op u en uw zus. Samen met uw moeder mishandelde hij jullie op verschillende manieren. Hij sloeg u (onder andere met kabels), duwde sigaretten op u uit, beet u, vernederde u, beschuldigde u onterecht van diefstallen, sloot u op in het donker, etc. Hij dreigde er ook mee u te vermoorden. Na het tweede middelbaar haalde uw stiefvader u van school en dwong u om als slaaf in zijn plasticfabriek in de Tobchi-wijk te werken. Ook thuis werd u ingezet als slaaf. U kon bij niemand terecht met uw problemen.

Ondertussen voetbalde u bij verschillende voetbalclubs in Bagdad. U leerde er Kapitein Y.Y. kennen, een voetbaltrainer met wie u het goed kon vinden. Hij merkte dat u naar trainingen kwam met verwondingen en u nam hem in vertrouwen. Doorheen de jaren nam hij steeds meer een vaderrol op en probeerde hij u te helpen waar mogelijk. Hij gaf u ook geschenken zoals een gsm.

In 2011 of 2012 hadden jullie problemen met de elektriciteit in jullie woonst. Uw stiefvader stuurde u naar het gebouw van de generator om te zien wat er aan de hand was. Toen u er aankwam waren er drie mannen in de het gebouw aanwezig. Ze waren dronken en gedroegen zich vreemd. Ze wenkten u binnen te komen maar u weigerde. Daarop werd u hard op de wang geslagen en verloor u het bewustzijn. Een half uur later werd u op straat wakker terwijl een onbekende persoon uw gezicht waste. U wist niet wat er was gebeurd maar uit uw fysieke klachten kon u afleiden dat de mannen u hadden verkracht. U ging naar huis en vertelde niemand wat er was gebeurd. U vreesde namelijk te worden vermoord omdat de eer van de familie was geschonden.

Wanneer u zich nadien op straat begaf werd u door de buurtbewoners uitgescholden voor 'puppy' en 'kuikentje', pejoratieve benamingen voor homoseksuelen. De buurtbewoners lachten u uit, riepen de namen van uw belagers, en verwezen naar een video. U leidde hieruit af dat de verkrachting was gefilmd en dat de beelden waren verspreid.

De mishandeling door uw moeder en stiefmoeder ging intussen door en voetbal bleef uw enige uitlaatklep. Het zorgde ervoor dat u in 2015 tweemaal zelfmoord overwoog: eenmaal wou u zich van een brug storten, op een ander moment wou u muizenvergift eten. Tweemaal weerhield de gedachte aan kapitein Y. u om de daad bij het woord te voegen.

Omdat uw zus S. meer en meer het huishouden voor haar rekening nam werd ze stilaan minder slecht behandeld. Op een gegeven moment besloot uw stiefvader echter om uw zus uit te huwen aan zijn zoon. S. raakte in paniek en vroeg u om hulp. Toen u uw stiefvader aansprak op het nakende huwelijk bedreigde hij u met zijn wapen. U legde de situatie voor aan kapitein Y. en hij raadde u aan

klacht in te dienen bij de politie. Hij beloofde u daarbij te helpen. Op 4 augustus 2016 ging u, vergezeld van kapitein Y., naar het politiekantoor van As Salama, waar u werd doorverwezen naar de rechtbank van Hurriya. Omdat u minderjarig was weigerde de rechtbank de klacht te registreren. Kapitein Y. gebruikte echter zijn connecties om de klacht alsnog op papier te zetten. Vervolgens keerden jullie terug naar het politiekantoor van As Salama, waar u werd gevraagd te wachten. Na een uur brachten ze uw stiefvader, uw moeder, en uw zus naar de kamer. Onder druk van uw stiefvader ontkende uw zus de aantijgingen in de klacht, waarna jullie mochten beschikken. Kapitein Y. moest naderhand een document ondertekenen waarin hij beloofde u met rust te laten. Bij thuiskomst werd u door uw vader in een kamer opgesloten en geslagen. Na het incident besloot u Irak te verlaten. Kapitein Y. beloofde u het land uit te helpen op het moment dat u achttien jaar werd.

Op 13 maart 2017, twee dagen na uw achttiende verjaardag, had kapitein Y. alles in gereedheid gebracht voor uw vertrek. U ging naar een vriend van kapitein Y. in de Washash-wijk en bracht er de nacht door. De volgende dag, op 14 maart 2017, vloog u onder uw eigen identiteit en middels uw eigen paspoort van Bagdad naar Ankara. U verbleef een maand bij een vriend van Kapitein Y. in Ankara en reisde vervolgens naar Izmir. U logeerde er bij een smokkelaar en werkte er om uw reis te bekostigen. Op 14 september 2017 reisde u op irreguliere wijze per boot naar het Griekse eiland Lesbos. Uw vingerafdrukken werden er genomen en u verbleef een drietal maanden in het vluchtelingenkamp Moria. Op 26 september 2018 vloog u vanuit Kreta naar Amsterdam. Op aanraden van kapitein Y. reisde u verder naar België, waar u op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 08/12/2014, kopie nationaliteitsbewijs dd. 25/02/2016, kopie van 2 pagina's uit het paspoort dd. 15/05/2015, vervallen paspoort 08/02/2008, kopie van 2 pagina's uit het vervallen paspoort van zus dd. 19/02/2008, kopie van 6 pagina's uit het vervallen paspoort van moeder, kopie verlopen identiteitskaart van moeder, kopie oude identiteitskaart vader, kopie identiteitskaart vader dd. 10/12/20.. (onleesbaar), kopie identiteitskaart moeder dd. 16/08/20.. (onleesbaar), kopie identiteitskaart zus dd. (onleesbaar)../09/2009, kopie nationaliteitsbewijs vader dd. 14/04/1982, kopie woonkaart grootmoeder, kopie voedselrantsoenkaart van grootmoeder aan vaderskant, kopie van legalisatie huwelijk van ouders, kopie van bevestiging huwelijk ouders - Oman, kopie van huwelijksakte van tweede huwelijk moeder, kopie aanvraag tot echtscheiding - ouders, kopie tewerkstellingsattest vader - Oman dd. 19/10/2009, kopie business card vader, kopie schoolattest - Oman, kopie schoolrapport - Oman, kopie medische rapporten vader - Oman, kopie attesten Iraqi Society of Physics & Mathematics - vader, kopie klacht tegen moeder en stiefvader dd. 04/08/2016, kopie Turks visum, 3 lidkaarten van voetbalclubs, foto's van kapitein Y. en voetbalteams, boarding ticket, kopie e-ticket Iraqi Airways, kopie medisch attest Griekenland, medisch attest ERCI, kopie attest van Artsen Zonder Grenzen dd. 11/10/2017, medische fiche - Fedasil dd. 01/10/2018, attest van psycholoog dd. 30/11/2018, attest psycholoog dd. 24/01/2019, attestatie van littekens dd. 14/03/2017, videofragment - vluchtelingenkamp in Griekenland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de neergelegde medische attesten, de Verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken, en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt namelijk dat uw psychische toestand fragiel is. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U kreeg de mogelijkheid om verscheidene pauzes te nemen, u kon suggesties doen om het persoonlijk onderhoud comfortabeler te laten verlopen, en uw psycholoog vergezelde u op het tweede persoonlijk onderhoud (zie CGVS, 30/01/2019, p. 1-2, 6-7,13 - zie CGVS, 06/03/2019, p. 1-3). U gaf zowel tijdens als na de persoonlijke onderhouds geen opmerkingen over het verloop ervan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse heeft het CGVS beslist dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan geen geloof worden gehecht aan de door u beschreven jarenlange mishandeling door uw stiefvader en uw moeder.

Het is ongeloofwaardig dat uw stiefvader een sjiitisch militieleider is, hij Baathisten en soennieten haat, en hij u - zoon van een soennitische Baathist - daarom mishandelt.

U werd doorheen de opeenvolgende persoonlijke onderhouden uitgebreid bevestigd over uw stiefvader zijn activiteiten voor de sjiitische militie 'Seraya as-Salam' en diens voorganger 'Jaysh al- Mahdi'. Uw verklaringen hieromtrent kunnen geenszins overtuigen, ook al kreeg u herhaaldelijk de kans om zijn lidmaatschap en activiteiten toe te lichten. U geraakt niet verder dan te stellen dat uw stiefvader lid was van Jaysh al Mahdi in de periode van het sektarisch geweld in 2007, nadien lid werd van diens opvolger Seraya as-Salam, veel mensen vermoordde, berucht is in de vier omliggende wijken, en deelnam aan operaties in Fallujah en Ramadi (zie CGVS, 30/01/20109, p. 16). Verder stelt u dat hij met een wagen van Seraya as-Salam reed en dat die getinte ruiten had. Van kapitein Y. vernam u dat uw stiefvader whisky dronk in aanwezigheid van de Amerikanen om hen te misleiden (zie CGVS, 30/01/2019, p. 17). Dergelijke verklaringen zijn zeer algemeen en refereren grotendeels aan wat algemeen geweten is over de activiteiten van deze beruchte militie. Er kan geenszins uit worden afgeleid dat uw stiefvader werkelijk een (berucht) militielid was. Wanneer dieper wordt ingegaan op uw beweringen, blijkt dat uw verklaringen weinig concreet en zeer oppervlakkig blijven. U kan namelijk niet toelichten wat uw stiefvader deed tijdens het sektarisch geweld en omzeilt de vraag door naar het Baath-verleden en de soennitische origine van uw vader te verwijzen. Ook wanneer dieper wordt ingegaan op de rol van uw stiefvader bij de militaire operaties in de diverse Iraakse provincies, geraakt u niet verder dan te zeggen dat hij tegen Daesh, Islamitische Staat (IS), streed en dat hij zich zoals iedereen liet leiden door de algemene oproep van de sjiitische geestelijken en militieleiders. U legt dus enkel zeer algemene verklaringen af, terwijl er naar heel specifieke en concrete informatie wordt gepolst zoals zijn rol, functie, activiteiten, en het soort missies waaraan uw stiefvader deelnam (zie CGVS, 30/01/2019, p. 17). Evenmin kan u toelichten welke functie hij precies bekleedde binnen Seraya assalam. U houdt het er op dat u daar geen antwoord op heeft maar dat hij 'zeker een belangrijke figuur in de militie was' (zie CGVS, 30/01/2019, p. 18). Ook wanneer u wordt bevestigd over hoe het was om jarenlang met een sjiitische militieleider onder een dak te wonen, geraakt u niet verder dan algemeenheden. U zegt weinig meer dan dat hij meestal buitenshuis was, enkel 's avonds naar huis kwam om te eten en uit te rusten, de laatste jaren meer afwezig was en zijn broer daarom zijn taak als zaakvoerder van de fabriek overneemt, u verplichtte om te bidden volgens de sjiitische rituelen, foto's ophing van sjiitische leiders, en vaak samenkwam met zijn vrienden en collega's in een extra woning die hij had gekocht (zie CGVS, 30/01/2019, p. 17-18). Meer concreet wordt het niet. Dergelijke verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Bovendien kan u niet uitleggen waarom uw stiefvader, die volgens u soennieten en Baathisten hartstochtelijk haat, huwde met de voormalige echtgenote van een Baathist dewelke twee soennitische kinderen had. U krijgt tot tweemaal toe de kans om deze bijzondere situatie uit te leggen maar moet toegeven dat u er geen verklaring voor heeft. U oppert de hypothese dat uw stiefvader 'misschien' akkoord ging met een huwelijk omdat uw moeder van sjiitische origine is (zie CGVS, 30/01/2019, p. 17). Het CGVS stelt echter vast dat uw tante aan moederszijde A.A.A.A.J. (O.V. 8.121.236 - C.G. 15/24389B: toekenning vluchtelingenstatus dd. 31/10/2016) tijdens haar asielprocedure verklaarde dat ze van soennitische origine was (zie Landeninformatie, verklaring A.J.), wat impliceert dat uw moeder ook van soennitische origine is. Hiermee geconfronteerd zegt u niet te weten waarom uw tante verklaarde dat ze van soennitische origine is (zie CGVS, 06/03/2019, p. 4). Deze vaststelling doet uiteraard twijfels rijzen bij de beweerde sjiitische origine van uw moeder. Bovendien legt u geen bewijs voor om de sjiitische origine van uw familie te staven.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan u niet overtuigen dat uw stiefvader een vooraanstaand lid is van Seraya as-Salam. Bovendien legt u geen begin van bewijs voor waaruit blijkt dat uw stiefvader van sjiitische afkomst is of tot de voornoemde militie behoort. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze zaken.

Daarnaast kan u niet overtuigen dat uw vader een Baathist was en voor de Mukhabaraat van Saddam Hoessein heeft gewerkt. Ook hier geldt dat u meermaals de kans kreeg om zijn activiteiten voor de Baath-partij en de Mukhabaraat toe te lichten maar dat u er uiteindelijk zeer weinig over kan vertellen. Eerst stelt u enkel te weten dat hij lid was van de Mukhabaraat en zijn precieze functie niet te kennen. U kan niet vertellen welke positie of rang uw vader bij de mukhabaraat had of wat zijn jobtitel was (zie CGVS, 30/01/2019, p. 5). Volgens u werkte hij in burger en patrouilleerde hij in Bagdad in de wijk

Mansour. Meer concreet wordt u niet. Dergelijke algemene verklaringen lijken eerder gebaseerd op wat algemeen geweten is betreffende de werking van de Iraakse Mukhabaraat. Vervolgens weet u niet in welke periode uw vader voor de mukhabaraat heeft gewerkt. U vermoedt dat hij er van jonge leeftijd tot zijn vertrek naar Oman deel van uitmaakte. Zijn vertrek naar Oman had volgens u met zijn eerste huwelijk te maken maar u kan dit niet toelichten (infra). U stelt dat de eerste echtgenote van uw vader een Iraakse 'met andere origine was', mogelijks de Afghaanse. Op welke manier dat een rol speelde in de beslissing om naar Oman te vertrekken is verder onduidelijk. U stelt ook dat 'hij iets heeft gedaan met de val van Saddam' en dat hij problemen verwachtte. U licht dit echter niet toe (zie CGVS, 30/01/2019, p. 5). Ook over het Baath-verleden van uw vader weet u niets concreet te vertellen. U weet niet welke rang hij had en u weet niet welke activiteiten hij uitvoerde voor de partij. U stelt weinig meer dan dat hij in burger patrouilleerde in Mansour en bij de mukhabaraat werkte (zie CGVS, 30/01/2019, p. 17). Dergelijke verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Bovendien legt u niet het minste begin van bewijs voor betreffende het Baath-verleden van uw vader of zijn activiteiten voor de mukhabaraat. Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan deze zaken.

Uit het voorgaande kan worden vastgesteld dat de motieven achter de mishandeling door uw stiefvader, met name zijn lidmaatschap van een sjiiitische militie en het verleden van uw vader, niet geloofwaardig zijn en dus niet de oorzaak kunnen zijn voor de jarenlange mishandeling waarvan u het slachtoffer beweert te zijn.

Bovendien kunnen uw verklaringen omtrent uw leefomstandigheden en de mishandelingen door uw moeder en uw stiefvader, geenszins overtuigen.

U beweert dat uw stiefvader u na het tweede middelbaar verbod om nog langer naar school te gaan. Nadien moest u als slaaf in zijn woning en plasticfabriek werken. U werkte quasi voltijds in de fabriek, namelijk 15 à 20 dagen per maand, en werd niet betaald (zie CGVS, 30/01/2019, p. 14, 15-16 - zie CGVS, 06/03/2019, p. 14). Thuis werd u op uiteenlopende manieren vernederd, mishandeld, en werd u herhaaldelijk opgesloten. U moest zich steeds aan de strikte regels van uw stiefvader houden. Bovendien vermoedt u dat uw stiefvader van plan was om u na verloop van tijd te vermoorden (zie CGVS, 06/03/2019, p. 11-13).

Het CGVS merkt echter op dat uw dossier meerdere elementen bevat die deze gang van zaken ondergraven.

Zo is het opmerkelijk dat u na uw terugkeer uit Oman de vrijheid had om met uw vrienden op straat te voetballen en u aansloot bij een drietal voetbalclubs, verspreid over Bagdad (zie CGVS, 06/03/2019, p. 4-5). U speelde twee à drie keer per week voetbal en nam deel aan wedstrijden in andere steden of provincies, zoals Suleymaniyah (Koerdisch Autonome Regio) en Kerbala (zie CGVS, 06/03/2019, p. 5). Het is bijzonder opmerkelijk dat een persoon die door zijn familie als slaaf wordt misbruikt en die op termijn zou worden vermoorden, de toestemming kreeg om zoveel tijd aan uw favoriete hobby te besteden. U stelt dat u bij momenten een aantal maanden niet mocht voetballen wanneer er problemen waren bij u thuis en dat er u steeds iemand van de club moest komen oppikken, wat echter niets wegneemt van het feit dat u jarenlang ondanks uw voorgehouden slavenbestaan uw favoriete hobby kon uitoefenen. De neergelegde foto's betreffende uw voetbalcarrière, waarbij u niet zelden poseert als centrale persoon van het team, ondersteunen bovenstaande bevindingen.

Ook uw Facebookprofiel ondergraaft dat u jarenlang een slavenbestaan leidde. Op het profiel dat in maart 2012 werd aangemaakt, op een moment dat u dertien was, bent u op zeer verscheidene locaties te zien in verzorgde kledij en met trendy accessoires en kapsels. Niet zelden bent u aan het voetballen of in gezelschap van uw clubgenoten. U bent ook vergezeld van andere jongeren die er een zelfde kledingstijl op na houden (zie Landeninformatie, screenshots Facebookprofiel - zie CGVS, p. 18-19). U geeft aan dat de foto's gemaakt werden tijdens uitstapjes, onder andere naar de wijk Mansour, de bekende Mansour Mall, of Shawla, wat ondergraaft dat u weinig of geen bewegingsvrijheid had. Uit de foto's kan ook worden afgeleid dat u zich op korte tijd zeer diverse en zeer uitgesproken kapsels liet aanmeten, wat ingaat tegen uw bewering als verbod uw extremistische stiefvader u om uw haar te dragen zoals u het wou. Hiermee geconfronteerd stelt u trouwens dat uw stiefvader deze kapsels gedoogde zolang u uw haar niet verder liet groeien (zie CGVS, 06/03/2019, p. 11, 19). Het toont aan dat u in werkelijkheid de vrijheid had om uw look te bepalen. Verder is het opmerkelijk dat uw stiefvader en uw moeder toelieten dat u actief was op Facebook en u daar op deze manier presenteerde. Ook dit strookt geenszins met het beeld dat u schetst van hun gedrag en van uw leven in Bagdad. U stelt dat ze niet op de hoogte waren van uw activiteiten op de sociale media, wat opmerkelijk is aangezien u zegt dat ze uw doen en laten compleet controleerden. Het is bovendien opmerkelijk dat u

op sociale media actief was via een telefoon die u van kapitein Y. had gekregen (zie CGVS, 30/01/2019, p. 12 - zie CGVS, 06/03/2019, p. 14). Los van de ongeloofwaardige rol van kapitein Y. in uw asielrelaas (infra), is het weinig geloofwaardig dat uw moeder en stiefvader toelieten dat u een telefoon mocht aanvaarden van een derde persoon terwijl ze u naar eigen zeggen niets gunden. Uw activiteiten op Facebook wijzen bijgevolg allerminst op jarenlange mishandeling. De opmerking van uw advocate, dat mensen zich op sociale media van hun beste kant laten zien, verandert daar niets aan. Het gaat er namelijk niet zozeer om dat u zich van uw beste kant laat zien, wel dat uw activiteiten niet wijzen op dat van een persoon die een slavenbestaan leidt. Uw Facebookprofiel wijst er eerder op dat u uit een bemiddeld en modern milieu komt, een uitgebreid sociaal leven onderhield, en de nodige bewegingsvrijheid had.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u niet het minste begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u met school moest stoppen, quasi fulltime in de plasticfabriek van uw stiefvader werkte, het huishouden voor uw rekening nam, en nauwelijks de woonst mocht verlaten.

Verder heeft het CGVS zeer ernstige bedenkingen bij de rol die uw voetbaltrainer, kapitein Y., in uw relaas speelt.

U portretteert kapitein Y. als uw steun en toeverlaat, de enige persoon die volledig op de hoogte was van uw problemen, en de persoon die er voor zorgde dat u Irak kon ontvluchten.

Omdat uw stiefvader een vooraanstaand sjjiitische militielid was, kon kapitein Y. u jarenlang enkel in het geheim bijstaan, moest hij u in het geheim het land uithelpen, en moest hij nadien onderduiken (zie CGVS, 06/03/2019, p. 6). Gezien de ongeloofwaardige context van uw relaas en het ongeloofwaardig bevonden profiel van uw stiefvader is deze manier van handelen geheel overtrokken. Bovendien is het merkwaardig dat kapitein Y., gesteld dat hij werd geconfronteerd met het huiselijk geweld waarvan u beweert slachtoffer te zijn, er niet voor opteerde om via de officiële weg en/of bemiddeling een oplossing te zoeken voor uw probleem, maar u daarentegen, op het moment dat u nauwelijks achttien jaar was, via een smokkelweg naar Europa stuurde (zie CGVS, 30/01/2019, p. 10-11). Dat hij niet op zoek ging naar een oplossing in Irak maar u een bijzonder riskante onderneming liet ondergaan zonder enige garantie op een goede afloop, komt weinig doordacht over.

Ook op andere momenten legt u ongeloofwaardige verklaringen af over de rol van kapitein Y. in uw relaas.

Het is bijvoorbeeld weinig geloofwaardig dat deze persoon, die geen enkele familiale band met u onderhield, er voor zorgde dat u een identiteitskaart kreeg. U stelt dat hij dit voor zijn rekening nam, omdat uw moeder u had laten vallen en uw stiefvader niet het recht had dit voor u te regelen (zie CGVS, 30/01/2018, p. 18). Los van het feit dat het zeer merkwaardig is dat uw familie dit niet voor u zou regelen, niet in het minst omdat de context die u schetst ongeloofwaardig is, is het zeer merkwaardig dat een buitenstaander dit voor u zou regelen, ook al was het tegen betaling. Hetzelfde geldt voor het paspoort dat op 15 mei 2016 werd uitgegeven. Ook al heeft u geen enkele juridische en/of familiale band met kapitein Y., hij deed zich voor als uw vader en voorzag u in zijn plaats van de nodige vingerafdrukken (zie CGVS, 30/01/2019, p. 19). Dit is niet geloofwaardig. Het laat vermoeden dat uw identiteitsdocumenten en uw paspoort in werkelijkheid met behulp van andere personen werden verkregen, maar dat u daar geen klaarheid over wil scheppen.

Verder valt op dat u uw familiale situatie op uitgebreide wijze weet te documenteren aan de hand van kopieën van identiteitsdocumenten, huwelijksaktes, echtscheidingsaktes etc. U beweert dat u een groot aantal van de kopieën zelf heeft gemaakt en kapitein Y. ook daarin een cruciale rol speelde. Kapitein Y. was er voor uw vertrek reeds van op de hoogte dat de Europese asiendiensten tijdens de asielprocedure veel belang hecht aan documenten en raadde u daarom aan om kopieën te maken van alle relevante documenten (zie CGVS, 06/03/2019, p. 6-7). Dit is op zich reeds een opmerkelijke premisse. De door u geschetste gang van zaken nadien is evengoed onaannemelijk. U beweert namelijk dat u alle documenten bij elkaar zocht, het juiste moment afwachtte, en daarna kapitein Y. inschakelde om de documenten op te pikken, ze te kopiëren, terug te brengen, en vervolgens te doen alsof er niets aan de hand was. De hele operatie speelde zich af terwijl uw moeder de kinderen in bad stak (zie CGVS, 06/03/2019, p. 6). Dit komt zeer vergezocht en dus ongeloofwaardig over. Het laat vermoeden dat in werkelijkheid op een andere manier en via een andere persoon de kopieën van de documenten heeft verkregen, maar dat u daarover geen klaarheid wil scheppen.

Ook uw vertrek uit Irak en uw reis naar Europa werden naar eigen zeggen volledig geregeld door kapitein Y.. Hij regelde u een Turks visum en een vliegtuigticket, voorzag u van een onderduikadres de dag voor uw vertrek, zorgde voor opvang in Ankara, en hield een collecte om uw reis te bekostigen. Ook de keuze voor België als land van asiel werd u ingegeven door kapitein Y. (zie CGVS, 30/01/2019, p. 10, 12). Opnieuw is het zeer opmerkelijk dat een derde persoon u, op een moment dat u nog minderjarig was, een Turks visum (dd. 19/02/2017) en een reis naar Turkije kon regelen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw reis naar Europa grotendeels werd bekostigd door een collecte onder een valse premisse, namelijk dat u gezondheidsproblemen had en in het buitenland geopereerd moest worden (zie CGVS, 30/01/2019, p. 12). Los daarvan is het vreemd dat kapitein Y. u kost wat kost naar België wou brengen, terwijl hij enkel van derden over België had gehoord en er kennelijk weinig meer over wist dan dat het 'het beste land was' en er geen racisme is (zie CGVS, 30/01/2019, p. 12). Het laat vermoeden dat uw vertrek en uw reis naar Europa niet door kapitein Y., maar wel door anderen en op andere manier werd geregeld. Kennelijk beschikt u over een ander netwerk dat dit voor u geregeld heeft, maar wil u daar geen klaarheid over scheppen.

U verklaart nog dat u met de hulp van kapitein Y. klacht heeft ingediend tegen uw stiefvader en uw moeder. Aanleiding voor de klacht was het gedwongen huwelijk van uw zus S. met uw stiefbroer en de bedreigingen die uw stiefvader tegen u uitte. Ook deze zaken blijken ongeloofwaardig te zijn. Om te beginnen kan u enkel een foto van de klacht voorleggen. Kopieën hebben geen bewijswaarde aangezien ze vatbaar zijn voor manipulatie en de auteur en authenticiteit onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Ook de inhoud van het document kan allerminst overtuigen. In een drietal zinnen wordt uw situatie zeer beknopt samengevat. Er is geen melding van uw grootmoeder en oom die getuige waren van het incident, er wordt geen melding gemaakt van de jarenlange mishandelingen waarvan u het slachtoffer was, en er wordt niet verwezen naar de aanwezigheid van kapitein Y. bij het indienen van de klacht (zie Documenten, kopie klacht tegen moeder en stiefvader dd. 04/08/2016). Evenmin is het geloofwaardig dat de politie niets wou doen met uw klacht omdat ze uw stiefvader zijn reputatie kenden in de wijk (zie CGVS, 06/03/2019, p. 9). Het is namelijk niet geloofwaardig dat uw stiefvader een sjitische militieleider is. Bovendien legt u niet het minste begin van bewijs voor waaruit blijkt dat kapitein Y. nadien een verklaring heeft ondertekend waarin hij beloofde u met rust te laten (zie CGVS, 06/03/2019, p. 12). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt met andere woorden dat ook dit element uit uw asielrelaas absoluut niet aannemelijk en dus ongeloofwaardig is.

Los daarvan legt u geen enkel ander begin van bewijs voor waaruit blijkt dat kapitein Y. u doorheen de jaren op zeer diverse wijze heeft gesteund, u trachtte te beschermen tegen de mishandeling door uw naaste familie, of dat hij u hielp Irak te verlaten en naar België te reizen. De door u neergelegde foto's en screenshots van de gesprekken van of met een man van wie u beweert dat het kapitein Y. is, bevestigen weinig meer dan dat u de persoon op de foto kent. Ze doen op geen enkele manier uitspraak over uw werkelijke relatie met de persoon of zijn rol in uw leven.

Bovendien is het niet geloofwaardig dat u geen familiaal netwerk heeft waarop u kan terugvallen.

Allereerst is het ongeloofwaardig dat uw stiefvader u omwille van uw vader haat en dat u in Irak een slavenbestaan heeft geleid. Het is bijgevolg geheel onduidelijk hoe de relatie met uw moeder en uw stiefvader er werkelijk uitzag.

Voorts blijkt dat u geen geloofwaardig zicht biedt op de manier waarop uw reis werd geregeld en wie u daarbij hielp. Ook de rol van kapitein Y. bleek niet geloofwaardig. Dit laat vermoeden dat u in Irak wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt waarop u kan terugvallen.

U legt bovendien zeer onaannemelijke verklaringen af over uw contacten met uw familie. U beweert dat u geen contact heeft met uw familie aan vaderszijde. Volgens u wilden ze na het ongeval van uw vader niet instaan voor de zorg voor u en uw zus (zie CGVS, 30/01/2019, p. 9). Desondanks blijkt uit uw verklaringen dat u na het ongeval van uw vader een maand in Dubai heeft gewoond bij een tante aan vaderszijde (zie CGVS, 30/01/2019, p. 9). Nadien werd u door uw grootouders aan vaderszijde, dewelke net als uw moeder in de Salam-wijk wonen, naar Bagdad overgebracht (zie CGVS, 30/01/2019, p. 9). Bovendien heeft de tante in Dubai u een groot deel van de documenten in verband met het huwelijk van uw ouders en de medische toestand toegestuurd (zie CGVS, 30/01/2019, p. 13 - zie CGVS, 06/03/2019, p. 15). Het impliceert dat uw familie aan vaderszijde wel degelijk betrokkenheid toonde en ondersteunde. Ook nu zijn er dus ernstige vermoedens dat u geen zicht wil bieden op de ware toedracht. Dit blijkt ook uit uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de zoektocht naar uw vader. U beweert dat u graag zou weten waar hij zich bevindt, maar dat de tante in Dubai, dewelke u nochtans hielp met uw documenten, niet wil zeggen waar hij is. U kan niet toelichten waarom ze u deze informatie

ontzegt, wat zeer merkwaardig is. U verklaart ook dat uw psycholoog u aanraadde om het Rode Kruis in te schakelen om uw vader terug te vinden maar dat u niet durft uit vrees dat iemand uw locatie zal doorspelen aan uw stiefvader (zie CGVS, 30/01/2019, p. 13). Dat u de procedures van het Rode Kruis niet vertrouwt omdat u voor een lek vreest, is zeer weinig aannemelijk en laat vermoeden dat u in werkelijkheid geen duidelijkheid wil scheppen over de ware toedracht. Evenmin kan u een bevredigend antwoord geven op de vraag waarom uw familie aan vaderszijde geen contact meer opneemt met u en uw zus. U houdt het er op dat uw grootmoeder aan vaderszijde en uw moeder niet met elkaar overweg kunnen omdat uw grootmoeder niet akkoord ging met het huwelijk van uw ouders (zie CGVS, 30/01/2019, p. 13). Dit is op zich weinig meer dan een blote bewering die u niet staft met concrete elementen of enig begin van bewijs en die ingaat tegen de vaststelling dat de familie aan vaderszijde u doorheen de jaren wel degelijk steun heeft verleend, onder andere door u op te vangen en u documenten door te sturen. Evengoed is het opmerkelijk dat u geen contact zou hebben met uw nicht D.M., de dochter van de tante in Dubai, dewelke als student in België verblijft.

Ook over de contacten met de familie van uw moeder legt u weinig overtuigende verklaringen af. Het CGVS stelt vast dat uw tante en haar gezin in België verblijven maar dat u naar eigen zeggen geen contact met haar heeft. U zou haar aanwezigheid in België vernomen hebben via enkele ooms. Dit impliceert uiteraard dat er wel degelijk contact is tussen u en de rest van de familie (zie CGVS, 30/01/2019, p. 13). U stelt dat de familie van uw moeder niet voor jullie wenst te zorgen, maar ook dat is opnieuw weinig meer dan een blote bewering.

Bovendien is het zoals gezegd opmerkelijk dat u, die via Griekenland en Nederland reisde, in België, een land waar enkele familieleden verbleven, een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder dat u een goede reden formuleert voor deze uitgesproken keuze (supra).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u doelbewust geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke familiale situatie en uw familiaal netwerk in Bagdad. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat u de werkelijke toedracht achterhoudt en dat u in Irak wel degelijk kan rekenen op de steun van uw familie.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat in de ZDF-reportage wordt vermeld dat uw beide ouders om het leven kwamen bij de komst van Islamitische Staat, wat uiteraard niet valt te vereenzelvigen met wat u op het persoonlijk onderhoud verklaart. Hiermee geconfronteerd stelt u dat ze het niet over u hebben en dat ze u niets over uw familiale situatie hebben gevraagd. Uw advocate stelt dat het niet uw stem maar de voice-over is die dit verklaart (zie CGVS, 06/03/2019, p. 8, 20). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de betrokken journalisten u deze zaken in de mond hebben gelegd. Het lijkt er eerder op te wijzen dat u ook tijdens uw verblijf in Griekenland geen duidelijkheid wenste te scheppen over uw werkelijke asielmotieven.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de verkrachting waar u in 2011 of 2012 het slachtoffer van werd.

Het CGVS wijst er allereerst op dat u bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ heeft verklaard dat de daders drie onbekende jongens waren (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u twee ervan kende uit de wijk, Quteiba en Mohammed, maar dat u de derde pas voor het eerst zag op het moment van het incident. U wist waar de eerste twee woonden, hoe één van de twee zijn broer heette, dat het sjieten waren, en dat u ze al eerder had gezien en gesproken (zie CGVS, 06/03/2019, p. 14, 15). Uw verklaringen wijken op dit punt dus op manifieste wijze af van elkaar.

Bovendien is het opmerkelijk dat kapitein Y. hier nogmaals een cruciale rol speelde. Hij was de enige die u in vertrouwen heeft genomen over wat er u is overkomen. Ook nu was zijn advies, voor een volwassen man, eerder opmerkelijk: hij droeg u op het tegen niemand te zeggen en niet in het donker naar buiten te gaan. Hij raadde u ook aan om niet te reageren op eventuele provocaties omdat het er voor kon zorgen dat men uw stiefvader op de hoogte zou brengen (zie CGVS, 06/03/2019, p. 17). Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw werkelijke familiale situatie en het profiel van uw stiefvader, is dit een opmerkelijk en weinig geloofwaardig advies.

Verder is het niet geloofwaardig dat de daders de verkrachting hebben gefilmd en de beelden onder de buurtbewoners hebben verspreid. Op seksueel misbruik van een minderjarige staan namelijk gevangenisstraffen tot tien jaar (zie Landeninformatie, Penal code, art. 396(2)). Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat de daders hun vergrijp zouden openbaar maken en zelfs zouden staven

met videomateriaal, wetende wat de gevolgen voor hen konden zijn. Gezien de maatschappelijke en religieuze context in Irak is het bovendien ongeloofwaardig dat de daders prat zouden gaan op het feit dat ze in een dronken bui met drie volwassenen een bewusteloze jongen van 12 of 13 jaar hebben verkracht. Er kan worden verwacht dat dergelijke zedendelicten heel duidelijk worden afgekeurd en tot represailles van de betrokken families kan leiden. U heeft geen uitleg voor hun opmerkelijk handelen. U oppert de hypothese dat ze u wilden provoceren maar u geeft geen reden waarom ze dat wilden en waarom ze die aanpak verkozen (zie CGVS, 06/03/2019, p. 16, 17-18).

Als gevolg van bovenstaande opmerkingen hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen omtrent de verkrachting.

Echter, gesteld dat u effectief het slachtoffer werd van een verkrachting, ook al zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig, stelt het CGVS vast dat deze feiten niet kunnen worden beschouwd als vervolging, zoals vastgelegd in de vluchtelingenconventie. Het gaat namelijk om een eenmalig en geïsoleerd incident, ondertussen zeven of acht jaar geleden. De daders waren gewone burgers en er is geen specifieke reden waarom ze u kozen als slachtoffer. Het is niet geloofwaardig dat de daders de beelden van de verkrachting verspreidden en u haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat ze u nadien viseerden met het oog op represailles (zie CGVS, 06/03/2019, p. 16-18). Bovendien verbleef u nadien tot maart 2017 in Bagdad waarbij u geen zicht biedt op de werkelijke omstandigheden van uw verblijf en het sociaal en familiaal netwerk dat u er heeft (supra). Om dezelfde reden kan er niet worden gesteld dat u omwille van het incident een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, in de zin van onmenselijke of vernederende behandeling.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan niet worden geloofd dat u Irak heeft verlaten omwille van de jarenlange mishandeling door uw moeder en stiefvader, of omwille van het door u beschreven seksuele misbruik. Evenmin kan er worden geloofd dat u in Irak geen sociaal of familiaal netwerk rest.

Wat rest is de vaststelling dat u in 2009 van Oman naar Bagdad bent verhuisd, nadat uw vader een zwaar auto-ongeval had. Uit de neergelegde medische attesten blijkt dat uw vader sindsdien ernstige psychische en gedragsproblemen kent, aanvallen van agressie had, en dat zijn huwelijk - hetwelke is onduidelijk - als gevolg daarvan werd ontbonden (zie Documenten, kopie medische rapporten van vader - Oman). Er kan dus worden aangenomen dat u effectief om die redenen van Oman naar Irak bent teruggekeerd.

Los daarvan stelt het CGVS vast dat u zeer weinig overtuigende verklaringen aflegt over uw stiefmoeder, de eerste echtgenote van uw vader. U kan namelijk niet toelichten van welke origine zij was. U stelt dat ze een Iraakse van Afghaanse afkomst is, wat op zich reeds opmerkelijk is, maar wanneer hier op wordt doorgegaan blijkt dat u eigenlijk niet weet van welke afkomst ze is. Bovendien kent u haar tweede naam of familienaam niet en legt u niet het minste begin van bewijs voor omtrent haar bestaan of identiteit. Hetzelfde geldt voor uw halfzus en -broer. Ook van hun bestaan legt u geen documenten voor (zie CGVS, 30/01/2019, p. 7, 8, 14). Evenmin legt u bewijs voor waaruit blijkt dat u jarenlang door uw stiefmoeder bent opgevoed. Er kunnen dan ook vragen worden gesteld bij uw werkelijk relatie met uw stiefmoeder en bij uw verklaring als zou u jarenlang door haar opgevoed zijn.

Wat er ook van zij, gesteld dat u in de jaren voordien slecht werd behandeld door uw stiefmoeder, wat u niet kan staven met enig begin van bewijs, kan worden aangenomen dat u momenteel in Irak over een familiaal en sociaal netwerk beschikt dat u kan opvangen. Uw situatie in Oman is bijgevolg geen reden om u in België internationale bescherming toe te kennen.

Uit de psychiatrische verslagen en de bemerkingen van uw psycholoog kan niet worden opgemaakt dat u nood heeft aan internationale bescherming.

U legt diverse medische attesten voor ter staving van uw psychische toestand (zie Documenten, kopie medisch attest Griekenland, medisch attest ERCI, kopie attest van Artsen zonder Grenzen dd. 11/10/2017, medische fiche - Fedasil dd. 01/10/2018, attest van psycholoog dd. 30/11/2018, attest psycholoog dd. 24/01/2019). In deze attesten wordt verwezen naar uw psychische klachten en wordt vermeld dat u het slachtoffer werd van seksueel misbruik en mishandeling. Het attest van uw psycholoog (dd. 24/01/2019) stelt ook dat u zich in een 'staat van post-traumatische stress' bevindt. Een medisch-psychologisch verslag vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Artsen, psychologen, of de staf van Artsen Zonder Grenzen, kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen

waarbij deze letsels werden opgelopen. Bovendien blijkt uit de attesten en de verklaring van uw psycholoog dat hij zich op uw verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van uw mentale problemen. Uit analyse van het CGVS blijkt dat er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin u uw psychologische klachten opliep. De medische attesten, zonder daarbij afbreuk te doen aan de aard van uw klachten, veranderen met andere woorden niets aan het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven.

De attestatie van uw littekens, op 14 maart 2019 opgesteld door een dokter van Fedasil, doet evenmin uitspraak over het tijdstip, de omstandigheden, of de manier waarop u deze littekens heeft opgelopen. Ze kunnen in die zin niets wijzigen aan de analyse van het CGVS.

U haalt geen andere elementen ter staving van uw nood aan internationale bescherming, evenmin beschikt het CGVS over elementen die wijzen op een nood aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aan-slagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de

Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre zou worden aangevoerd dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de afwezigheid van een sociaal of familiaal netwerk en uw psychische klachten dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u, in vergelijking met ander personen, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de analyse van het CGVS blijkt namelijk dat het niet geloofwaardig is dat u in Bagdad geen sociaal of familiaal netwerk heeft waarop u kan terugvallen (*supra*). Wat uw psychische klachten betreft stelt het CGVS vast dat noch uit de medische attesten, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u ten gevolge van uw psychische klachten een verhoogd risico loopt om in Bagdad slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nergens blijkt dat uw psychische gesteldheid, met inbegrip van de geformuleerde klachten, een mate van ernst vertoont dat u een groter risico loopt dan andere burgers.

De andere door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

Uw identiteitsdocumenten en de kopieën van de identiteitsdocumenten van uw familieleden, bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Deze zaken staan momenteel niet ter discussie. De

kopieën van de documenten uit Oman, dewelke betrekking hebben op het verblijf van u en uw familie in Oman, doen evenmin uitspraak over uw asielmotieven. De documenten in verband met uw reis naar Turkije bevestigen enkel uw reisweg, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. De lidkaarten van de voetbalclubs bevestigen dan weer enkel dat u in Bagdad voor diverse clubs heeft gevoetbald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

*“Doordat het Commissariaat-generaal in haar beslissing van 8 november 2019 stelt:
[...]*

*Terwijl overeenkomstig artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet:
[...]*

Dat de verwerende partij geen rekening houdt met de relevante feiten in verband met Irak wanneer gesproken wordt over de sjiitische afkomst van verzoekers moeder. Zijn tante A.A.A.A.J. (CGVS [...]), die tijdens haar asielpcedure beweerde van soennitische afkomst te zijn, is wel degelijk van sjiitische afkomst en dit kan eenvoudig worden afgeleid uit haar naam en uit haar streek van herkomst.

Dat de stam Al Jarrah, de familie van verzoekers moeder, in Irak wel degelijk bekend staat als een sjiitische familie. Zo heeft deze stam zelfs een eigen YouTube-kanaal:

<https://www.youtube.com/channel/UCdFaXJzeRqxLEiigkDtNanw>

Dat bovenstaande link enkel in het Arabisch te bekijken is, maar dat op zeer eenvoudige wijze via google translate kan achterhaald worden dat het wel degelijk om het YouTube-kanaal van de Irakese stam Al Jarrah gaat (stuk 2 in bijlage).

Dat wanneer er op onderstaande link geklikt wordt duidelijk te zien is dat de stam Al Jarrah sjiitisch is, aangezien het filmpje op 5 september 2016 gepost werd via het youtube-kanaal van de stam Al Jarrah en er duidelijk afbeeldingen van sjiitische geestelijken te zien zijn op achtergrond:

https://www.youtube.com/watch?v=iD5qa_6Vugk&feature=voutu.be

Dat verzoeker verder stelt dat de familie van zijn moeder afkomstig is uit Kerbala (stuk 3 in bijlage: Notities van het persoonlijk onderhoud 06/03/2019, blz 4/21):

“Nee ze zijn uit Kerbala. En dat is bekend a ls sjiitisch gebied. Maar ik weet zeker dat de familie sjiiet is. Alle tantes van mij aan moederszijde zijn sjiiet. ”

Dat er ondanks verzoekers verklaring nergens in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de stad vanwaar verzoekers moeder afkomstig zou zijn. Kerbala staat nochtans bekend als een heilige stad voor de sjiieten en het gelijknamige ‘Governorate’ bestaat voor honderd procent uit sjiieten (stuk 4 in bijlage). Wanneer verzoeker dus beweert dat zijn moeder afkomstig is uit een gebied dat volledig uit sjiieten bestaat, en de afkomst van verzoekers moeder cruciaal is voor de geloofwaardigheid van het asielaanvraag gezien het door het CG VS onwaarschijnlijk wordt geacht dat zijn militante sjiitische stiefvader een relatie zou beginnen met een soennitische, is het niet meer dan logisch dat de verwerende partij een onderzoek voert naar deze stad, haar inwoners en de afkomst van verzoekers moeder uit deze stad. In casu is dit nochtans niet gebeurd: enkel en alleen omdat verzoekers tante tijdens haar asielaanvraag beweerde soenniet te zijn wordt verzoekers verklaring als ongeloofwaardig beschouwd. Er werd dus geen rekening gehouden met alle relevante feiten met betrekking tot Irak en met name met volgende gegevens: de Irakese stam Al Jarrah staat bekend als sjiitisch en Kerbala is sjiitisch gebied.

Dat de verwerende partij tevens geen rekening houdt met alle door verzoeker afgelegde verklaringen en documenten. Ten eerste is er het geval dat hierboven reeds besproken werd: verzoeker gaf tijdens zijn

gehoor aan dat zijn moeder afkomstig was uit het sjiitische Kerbala, en de verwerende partij liet na hier rekening mee te houden in de bestreden beslissing. Verder is het ook bijzonder vreemd dat men verzoeker verwijt te weinig te weten over de activiteiten van zijn stiefvader bij de sjiitische milities 'Seraya as-Salam' en 'Jaysh al Mahdi'. Tijdens het gehoor van 30/01/2019 (stuk 5 in bijlage, blz 16-17) kon hij nochtans erg veel details weergeven:

"Mijn stiefvader heeft in het verleden deelgenomen aan JaM in 2007. Hij vermoordde veel mensen, dat vertelde mijn trainer. Hij woont in zelfde wijk Washash en de mensen kennen elkaar heel goed. Hij is bekend in de vier wijken: Washash, Tobchi, Al Iskan en Ali Saleh. En nu zelfde militie, JaM is veranderd van naam naar Seraya as-Salam. Die onder controle is van Muqtada Al Sadr. "

"Mijn trainer vertelde dat hij in het verleden veel mensen heeft vermoord tijdens het sektarisch geweld tussen sjiieten en soennieten. Maar vroeger, hij doet alsof hij whiskey drinkt in aanwezigheid van Amerikanen, omdat de Amerikanen denken dat leden van JaM extremisten zijn die geen alcohol drinken. "

Dat verzoeker dus een zeer persoonlijke anekdote wist op te rakelen betreffende zijn stiefvader die de Amerikanen trachtte te misleiden door te doen alsof hij whiskey dronk om zo niet verdacht te worden als lid van de extremistische Jaysh al Mahdi. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als algemene informatie zoals geponeerd in de bestreden beslissing. Bovendien verklaarde verzoeker ook zeer duidelijk dat zijn stiefvader hem als slaaf behandelde omwille van het baathistische verleden van zijn vader. Waarom zou zijn stiefvader dan informatie met verzoeker delen die hem als sjiitisch militielid in een slecht daglicht zou kunnen stellen?

Dat de verwerende partij er ook zeer gemakkelijk vanuit gaat dat de foto van de klacht die verzoeker indiende tegen zijn stiefvader geen bewijswaarde heeft. Het gaat om een zeer duidelijk leesbare afbeelding waarop geen onregelmatigheden te bespeuren vallen en tevens verzoekers hand ook te zien is (stuk 6 in bijlage). De verwerende partij heeft nagelaten een grondige controle betreffende de echtheid van dit document uit te voeren. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat het heel wat moeite kostte eer hij een officieel document kon vastkrijgen van de autoriteiten omdat ze hem eerst niet wouden helpen vanwege zijn minderjarigheid (stuk 3 in bijlage, blz 9). Pas na aandringen van zijn trainer werd er, duidelijk tegen de zin van de aanwezige autoriteiten, snel een document opgesteld. Het is dan ook Logisch dat dit document niet alle elementen van een normale aanklacht bevat: er was namelijk geen sprake van een echte ondervraging.

Dat verzoeker eveneens een document wenst neer te leggen dat de activiteiten van zijn biologische vader in Oman bevestigt (stuk 7 in bijlage).

Dat verzoeker nog een document wenst neer te leggen van zijn dokter bij Fedasil Sint-Truiden dat verschillende letsels vaststelt (stuk 8 in bijlage). Dit zou toch op zijn minst een begin van bewijs moeten zijn dat hij wel degelijk mishandelingen heeft moeten ondergaan tijdens zijn jeugd in Irak.

Dat de verwerende partij ten slotte ook helemaal geen rekening houdt met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Met name zijn bijzonder jonge leeftijd en psychologische problemen worden compleet vergeten in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker namelijk nog maar net achttien was geworden toen hij zijn land verliet. Dit wil zeggen dat alle verklaringen betreffende zijn leven in Irak dateren uit de periode dat hij minderjarig was, en bijgevolg niet de verklaringen zijn van een volwassen persoon die al bij zijn volle verstand was. Ook de facebookfoto's waarin verzoeker te zien is moeten in dit licht worden aanschouwd: verzoeker was een tiener die zich amuseerde met zijn vrienden bij de voetbalploeg op de momenten dat hij het huis uit was. Aangezien zijn stiefvader vaak afwezig was kon hij relatief makkelijk het huis uit om te gaan voetballen. Het was vooral wanneer zijn stiefvader thuis was dat hij een slavenbestaan leed. Wat betreft zijn kledij en kapsel dient opgemerkt te worden dat het niet om een arm gezin ging en verzoekers moeder er alles aan deed om de schijn hoog te houden betreffende de behandeling van haar zoon omdat zij niet wou dat de-buren over het gezin gingen roddelen. Het is bijzonder vreemd om te moeten constateren dat het CGVS er blijkbaar vanuit gaat dat goedgeklede mensen geen problemen kunnen hebben thuis.

Dat de psychologische attesten betreffende verzoeker toch duidelijk uitgaan van posttraumatische stress. Het kan misschien wel zijn dat dit geen bewijs oplevert van verzoekers asielrelaas, maar de conclusie uit dit attest wordt veel te makkelijk genegeerd. Een bevoegd medisch persoon heeft namelijk posttraumatische stress vastgesteld bij verzoeker.

Aangezien dit attest nergens in de bestreden beslissing als vals wordt beschouwd, en de verwerende partij desalniettemin beweert dat verzoekers problemen ongeloofwaardig zijn, kan er niet anders dan worden geconcludeerd dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de door verzoeker neergelegde documenten. Dit wordt a fortiori bevestigd wanneer we het psychologisch attest naast het medische attest leggen van zijn dokter bij Fedasil. Er zal in de loop van deze beroepsprocedure dan ook contact worden opgenomen met de organisatie 'Constats aslb' om een gedetailleerd psychologisch/medisch rapport op te stellen. Dit rapport zal aan de RVV bezorgd worden alvorens de zitting zal plaatsvinden.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het volgende bepalen:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Dat de verwerende partij er niet in geslaagd is om in de bestreden beslissing op afdoende wijze te motiveren waarom er geen onderzoek werd gevoerd naar de sjiitische afkomst van verzoekers moeder \ geen aandacht werd geschonken aan de gedetailleerde uitleg die verzoeker gaf betreffende zijn stiefvader die door geveinsd alcoholgebruik de Amerikanen trachtte te misleiden -^nauwelijks rekening werd gehouden met belangrijke stukken als de foto van de ingediende klacht die om onverklaarbare redenen door het CG VS als onecht wordt beschouwd \ geen enkele bewijswaarde wordt gehecht aan een document waarbij een duidelijk psychologisch letsel bij verzoeker wordt vastgesteld door een bevoegd medisch persoon

Dat er omwille van het negeren of verwaarlozen van dergelijke belangrijke stukken en elementen uit het asielaanvraagproces onmogelijk gesproken kan worden van een ‘afdoende motivering’ in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing dus zowel artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. [...]”

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Doordat het CGVS in haar bestreden beslissing stelt dat de subsidiaire bescherming niet aan verzoeker kan worden toegekend.

Terwijl artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

[...]

Dat verzoeker als soennitische jongeman in Bagdad wel degelijk het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of op een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat soennieten een groot risico lopen om het slachtoffer te worden van geweldplegingen door sjiitische milities in de stad.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de situatie in Irak op basis van een rapport van maart 2019. Intussen bevindt het land en meer specifiek de hoofdstad Bagdad zich echter in een nieuwe situatie: omwille van de protesten tegen de regering die eind 2019 van start gingen worden er door het Iraanse regime gesteunde scherpshutters ingezet tegen deze straatprotesten. Zo zijn er sinds oktober 2019 reeds honderd doden en zesduizend gewonden gevallen als gevolg van deze tegen burgers gerichte acties (stuk 9 in bijlage). Als soennitische jongeman in het gevaarlijke Bagdad loopt verzoeker dan ook een bijzonder groot risico om van een dergelijke actie het slachtoffer te worden.

Dat de verwerende partij ten slotte verwijst naar rechtspraak van het EHRM die dateert van 23 augustus 2016, maar liefst drie jaar geleden, om haar standpunt met betrekking tot Irak te staven. Op zijn minst vraagt verzoeker dat er rekening wordt gehouden met de huidige situatie in zijn land van herkomst wanneer er geoordeeld wordt over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat de bestreden beslissing om deze redenen dan ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt. [...]”

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- stuk 2: uitprint van YouTube-kanaal, in het Arabisch;
- stuk 3: resultaat zoekopdracht Google Translate Arabisch-Engels;
- stuk 4: Wikipedia webpagina, getiteld “Karbala Governorate”;
- stuk 5: kopie van zijn klachtneerlegging tegen zijn stiefvader, opgesteld in het Arabisch;
- stuk 6: werkkaart van zijn biologische vader in Oman;
- stuk 7: attest vaststelling van letsels, opgesteld door dr. A.P. op 14 maart 2019;
- stuk 8: internetartikel van CNBC, getiteld “Iran-backed militias deployed snipers in Iraq protests”, van 17/10/2019.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 25 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- COI Focus *“Irak – De veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van de juridische als feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

De Raad stelt vast dat uit de neergelegde medische attesten blijkt dat verzoeker zich in een fragiele staat bevindt.

Samen met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat voor verzoeker bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen, er in het kader van de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming door het CGVS inderdaad steunmaatregelen werden verleend. Zo werd verzoeker in de mogelijkheid gesteld diverse pauzes te

nemen, vermocht hij suggesties te doen om het gehoor meer comfortabel voor hem te laten verlopen en kon de behandelende psycholoog hem vergezellen bij het tweede gehoor (AD CGVS, gehoor I, p. 1-2, 6-7, 13 en gehoor II, p. 1-3).

De Raad kan aldus vaststellen dat verzoekers medische toestand in aanmerking werd genomen gedurende de procedure. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd, waar hij stelt dat zijn psychologische problemen compleet werden vergeten. Alleszins toont hij niet aan waarom de verschaftte steunmaatregelen onvoldoende zouden zijn geweest, noch dat de psychologische attesten onvoldoende werden betrokken bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Verzoekers verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat: verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad. Hij is de zoon van een soennitische Baathist en een sjiiitische moeder, de tweede echtgenote van zijn vader. Diens eerste echtgenote is een Iraakse van Afghaanse afkomst. Rond 2001 of 2002 verhuisde verzoeker, samen met zijn zus en moeder, naar Oman, waar zijn vader reeds verbleef. In 2003 of 2004 scheidden verzoekers moeder en zijn vader, waarna zijn moeder terugkeerde naar Irak. Verzoeker en zijn zus bleven bij hun vader, waar zij werden mishandeld door hun stiefmoeder (de eerste echtgenote van hun vader). In 2009 was verzoekers vader betrokken in een verkeersongeval, waardoor hij niet meer in staat was om voor hen te zorgen. Verzoekers grootmoeder langs vaderszijde bracht verzoeker en zijn zus terug naar Irak, om bij hun moeder te wonen. Laatstgenoemde was intussen hertrouwd met een vooraanstaand sjiiitisch militielid. Verzoekers stiefvader kon verzoekers soennitische en Baath-achtergrond niet verkroppen. Verzoeker en zijn zus werden jarenlang mishandeld door hun moeder en stiefvader. Verzoeker mocht niet naar school en werd behandeld als slaaf. Verzoeker werd in 2011 ook verkracht door onbekende mannen. Hij vermoedt dat zijn verkrachting werd gefilmd en dat dit filmpje circuleert. Verzoeker vreest dat zijn moeder en stiefvader dit zullen achterhalen en hem zullen doden om hun eer te herstellen. Gedurende al deze tijd werd verzoeker verder mishandeld. Verzoekers zus werd beter behandeld, nadat zij begon te helpen met de opvoeding van de kinderen van hun moeder en stiefvader. Verzoekers stiefvader besloot verzoekers zus uit te huwelijken aan zijn broer. Verzoekers zus geraakte in paniek en kwam hiervoor om hulp vragen bij verzoeker. Verzoeker lichtte zijn zus in dat hij bij de politie klacht zou gaan neerleggen en dat het belangrijk was dat zij hierover met niemand sprak. Op 4 augustus 2016 ging verzoeker, samen met trainer Y., naar het politiekantoor. Na enige tijd aandringen, konden zij een klacht tegen verzoekers stiefvader neerleggen bij de rechtbank. Teruggekeerd naar het politiekantoor, bleek dat verzoekers zus haar stiefvader had ingelicht over de plannen om een klacht neer te leggen. Verzoekers zus ontkende, onder druk van de stiefvader, de aantijgingen bij de politie. Trainer Y. werd gedwongen een verklaring te ondertekenen dat hij verzoeker verder met rust zou laten. Verzoeker werd bij terugkomst thuis opgesloten in een donkere kamer en geslagen door zijn stiefvader. Verzoeker besloot dat hij Irak diende te verlaten. Ook trainer Y. was deze mening toegedaan, omdat hij vreesde dat de stiefvader verzoeker zou vermoorden eens hij ouder zou worden. Er werd besloten om te wachten tot verzoeker meerderjarig werd. Op 14 maart 2017 verliet verzoeker Irak, via de luchthaven en onder zijn eigen identiteit. Verzoeker verbleef enige tijd in Turkije en reisde vervolgens, via Griekenland en Nederland, verder door naar België. Verzoeker diende alhier op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij vreest bij terugkeer verder te worden mishandeld door zijn moeder en stiefvader en ook door hen te worden gedood.

6.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 15, map met "documenten"):

- psychologisch attest van 24/01/2019;
- psychologisch attest van 30/11/2018;
- medische fiche Fedasil;
- attest MSF;
- foto van klachtneerlegging tegen zijn moeder en stiefvader;
- kopie van zijn Turks visum, e-ticket Iraqi Airways en boarding ticket;
- originele identiteitskaart en paspoort en kopieën van identiteitsdocumenten van familieleden;
- lidkaarten van voetbalclubs;
- woonstkaart en voedselrantsoenkaart van zijn grootmoeder;
- tewerkstellingsattest van zijn vader;
- medisch attest uit Griekenland;
- medisch attest van ERCI;

- aanvraag tot scheiding van zijn moeder en vader;
- legalisaties eerste huwelijk van zijn moeder;
- huwelijksakte tweede huwelijk van zijn moeder;
- schoolattest uit Oman;
- bevestiging huwelijk tussen verzoekers moeder en vader;
- schoolrapport uit Oman;
- medische rapporten uit Oman;
- attest Iraqi Society of Physics & Mathematics;
- attestatie van littekens;
- videofragment;
- business kaart van zijn vader;
- foto's van kapitein Y.

Wat betreft de verschillende identiteitsstukken die werden overlegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze een indicatie vormen van de identiteit en herkomst van verzoeker en zijn familie. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoekers identiteit en herkomst te betwisten. De kopieën van de documenten uit Oman over het verblijf van verzoeker en zijn familie in dat land zeggen niets wezenlijks over verzoekers vluchtmotieven, net zoals de documenten in verband met zijn reis naar Turkije die enkel verzoekers reisweg bevestigen, die niet in twijfel wordt getrokken. De lidkaarten van de voetbalclubs bevestigen dat verzoeker in Bagdad voor diverse clubs heeft gevoetbald.

Over de foto van de klachtneerlegging bij de politie stelt de commissaris-generaal terecht dat deze een zeer geringe bewijswaarde heeft, omdat kopieën en foto's vatbaar zijn voor manipulatie en de auteur en authenticiteit hiervan onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Verder wijst de Raad erop dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is (zie AD CGVS, stuk 16, map met landeninformatie, "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

Voor wat betreft de medische attesten, wijst de Raad erop dat artsen of psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke en psychische gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Dezelfde redenering geldt naar analogie voor psychologische attesten; een psycholoog kan weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische attesten voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens van verzoeker en zijn psychische toestand het gevolg zijn jarenlange mishandeling door zijn stiefvader en moeder alsook van seksueel misbruik, zoals verzoeker verklaart.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoren bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas over een jarenlange mishandeling door zijn stiefvader en moeder, gelet op volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

(i) Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de motieven van de mishandeling door verzoekers stiefvader, met name dat deze stiefvader een sjiietisch militieleider is, die Baathisten en soennieten haat, en daarom verzoeker, die de biologische zoon van een soennitische Baathist is, mishandelt. Immers kan

verzoeker niet overtuigen dat zijn stiefvader een vooraanstaand lid is van Seraya as-Salam omdat (a) zijn verklaringen over de activiteiten van zijn stiefvader voor de sjjiitische milities zeer algemeen, weinig concreet en zeer oppervlakkig zijn; (b) hij niet kan uitleggen waarom zijn stiefvader, een sjjiitisch militielid die soennieten en Baathisten hartstochtelijk haat, zou huwen met een voormalige echtgenote van een Baathist, die reeds twee soennitische kinderen heeft en (c) blijkt dat de zijn tante aan moederszijde, d.i. de zus van zijn moeder, tijdens haar asielpcedure verklaarde dat ze van soennitische origine was, hetgeen twijfels doet rijzen over de beweerde sjjiitische origine van zijn moeder.

(ii) Verder kunnen verzoekers verklaringen over de leefomstandigheden en mishandelingen door zijn moeder en stiefvader niet overtuigen, omdat (a) verzoeker de vrijheid kreeg om jarenlang met vrienden op straat te voetballen en zich bij diverse voetbalclubs aan te sluiten, alwaar hij regelmatig trainde en deelnam aan wedstrijden en dus veel tijd aan zijn hobby kon besteden; (b) verzoekers Facebookprofiel – waar hij poseert in zeer verzorgde kledij en zich diverse modieuze haarstijlen aanmeet, al voetballend poseert, poseert in de bekende Mansour Mall, e.d. – wijst eerder op een bemiddeld en modern milieu, met een uitgebreid sociaal leven en de nodige bewegingsvrijheid; (c) het onaannemelijk is dat verzoekers moeder en stiefvader zouden toelaten dat hij op sociale media vertoefde, waarbij de uitleg dat zij hiervan niet op de hoogte waren moeilijk verenigbaar is met het beweerde klimaat van complete controle over het doen en laten van verzoeker.

(iii) Er kan verder geen geloof worden gehecht aan de rol die voetbaltrainer Y. in verzoekers vluchtrelaas speelt, omdat (a) het weinig aannemelijk is dat Y. ervoor zou opteren verzoeker een riskante oversteek naar Europa te laten maken, in plaats van eerst een oplossing voor het huiselijk geweld te zoeken via officiële weg en/of bemiddeling; (b) het weinig aannemelijk is dat Y., met wie verzoeker geen enkele familiale band onderhield, identiteitsdocumenten voor hem kon regelen, evenals een Turks visum; (c) het weinig aannemelijk is dat Y. reeds zou weten dat Europese asielinstanties veel belang hechten aan documenten; (d) de verklaringen over de wijze waarop verzoeker in het bezit is geraakt van kopieën van diverse documenten en de rol die Y. daarin heeft gespeeld, zeer vergezocht en ongeloofwaardig zijn; (e) het niet logisch is dat Y. verzoeker kost wat kost naar België wilde brengen, terwijl hij enkel via derden hierover had gehoord en hier weinig over weet; (f) verzoeker, ondanks zijn verklaring dat Y. jarenlang zijn steun en toeverlaat was en hem hielp te beschermen en te vluchten, slechts enkele screenshots van gesprekken en foto's – die weinig meer doen dan bevestigen dat verzoeker de persoon op de foto's kent – kan neerleggen.

Ook aan de verklaring van verzoeker dat hij met hulp van kapitein Y. een klacht heeft ingediend tegen zijn stiefvader en moeder kan geen geloof worden gehecht. Naast de relatieve bewijswaarde van de foto van de klacht, merkt de commissaris-generaal terecht op dat de inhoud van het document niet kan overtuigen. Het is ongeloofwaardig dat de klacht dermate beknopt werd weergegeven en dat er geen enkele melding wordt gemaakt van de getuigen die aanwezig waren bij het incident noch van de jarenlange mishandelingen waarvan verzoeker het slachtoffer was, noch dat er wordt verwezen naar de aanwezigheid van trainer Y. bij het indienen van de klacht. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat het neerleggen van een klacht nog niet aantoonde dat de hierin vermelde gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Een klachtneerlegging omvat enkel een door de klachtneerlegger geschetste versie van de werkelijkheid. Dat de politie niets wilde doen met zijn klacht omdat ze de reputatie van zijn stiefvader kenden, kan voorts niet worden aangenomen nu het niet geloofwaardig is dat deze stiefvader een sjjiitische militieleider is.

6.4. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal eveneens bij in het standpunt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat verzoeker geen familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen, omdat (a) reeds geen geloof kan worden gehecht aan de mishandelingen door zijn moeder en stiefvader, zodat het onduidelijk is hoe de relatie met hen daadwerkelijk is; (b) reeds geen geloof kan worden gehecht aan de rol van Y. in het regelen van de reis, zodat het vermoeden bestaat dat er in Irak wel degelijk een sociaal netwerk voorhanden is; (c) verzoeker onaannemelijke en/of ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de contacten met zijn familie langs vaderszijde, waarbij kan worden opgemerkt dat zijn tante hem, na het ongeval van zijn vader, gedurende een maand heeft opgevangen in Dubai, dat zij hem documenten voor de asielpcedure heeft doorgestuurd en zodoende een zekere betrokkenheid en ondersteuning heeft getoond, dat verzoeker niet kan toelichten waarom zijn tante hem niet zou willen vertellen waar zijn vader zich op heden bevindt, dat verzoeker om een onaannemelijke reden geen beroep zou willen doen op het Rode Kruis om zijn vader terug te vinden, dat verzoeker geen bevredigend antwoord kan geven op de vraag waarom zijn familie aan vaderszijde geen contact meer met hem opneemt en dat het onaannemelijk is dat hij geen contact zou hebben met zijn nicht, de dochter van de tante in Dubai, die hier als studente

verblijft; (d) verzoeker onaannemelijke en/of ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de contacten met zijn familie langs moederszijde, waarbij kan worden opgemerkt dat zijn tante, de zus van zijn moeder, en haar gezin alhier in België verblijven en dat verzoeker hiervan op de hoogte werd gesteld door zijn ooms, wat derhalve een zeker contact tussen verzoeker en de rest van zijn familie langs moederszijde impliceert; (e) het opmerkelijk is dat verzoeker, via Griekenland en Nederland, naar België – een land waar veel van zijn familieleden verblijven – reist om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zonder een aannemelijke reden te kunnen formuleren voor deze uitgesproken keuze.

6.5. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij in het standpunt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij slachtoffer werd van een verkrachting, omdat (a) er sprake is van tegenstrijdige verklaringen tussen de vragenlijst bij DVZ en het gehoor bij het CGVS omtrent de vraag of verzoeker de daders van de verkrachting kende; (b) reeds geen geloof kan worden gehecht aan de rol van Y. in verzoekers vluchtrelaas, zodat ook niet aannemelijk is dat verzoeker Y. in vertrouwen zou hebben genomen en dat Y. hem ook niet het – bevreemdende – advies zou hebben verstrekt om dit tegen niemand te zeggen en niet in het donker naar buiten te gaan; (c) het ongeloofwaardig is dat de daders de verkrachting zouden hebben gefilmd en dit zouden laten circuleren, gelet op de zware gevangenisstraffen waarmee seksueel misbruik van minderjarigen wordt bestraft en gelet op de maatschappelijke en religieuze context van Irak, waarbij dergelijke zedenfeiten zouden kunnen leiden tot represailles van de betrokken families; (d) zelfs indien de verkrachting zou kunnen worden weerhouden, dit geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie betreft, omdat het om een eenmalig en geïsoleerd incident ging, de daders gewone burgers waren en zij geen specifieke reden hadden om verzoeker te viseren.

6.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om deze vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker wijst op zijn bijzonder jeugdige leeftijd en betoogt dat zijn verklaringen over zijn leven in Irak dateren uit een periode dat hij nog een tiener was en geen volwassen persoon die al bij zijn volle verstand was.

De Raad erkent dat verzoeker nog zeer jong was tijdens de periode dat hij in Oman bij zijn biologische vader woonde. De Raad hecht daarom ook minder belang aan het gegeven dat verzoeker weinig gedetailleerde verklaringen kan afleggen over het Baath-verleden van zijn biologische vader en acht de vaststellingen van de commissaris-generaal hierover overtollig.

Wat echter de leefomstandigheden in Irak – bij zijn moeder en stiefvader – betreft, kan verzoekers jeugdige leeftijd de onaannemelijkheden en/of ongeloofwaardigheden in het vluchtrelaas niet verschonen. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal voornamelijk zwaar tilt aan de veelvuldige onaannemelijkheden in verzoekers vluchtrelaas. De onaannemelijke gang van zaken in de verschillende aspecten van het vluchtrelaas staan als dusdanig los van verzoekers jeugdigheid. Wat specifiek de gebrekkige kennis inzake het behoren van de stiefvader tot de sjjiitische militie betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker dit aanreikt als het hoofdmotief waarom hij, als soenniet, door zijn stiefvader werd mishandeld. Ondanks zijn jeugdige leeftijd, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker hier meer gedetailleerde informatie over kan verstrekken. Gezien verzoeker ook met zijn stiefvader onder één dak leefde, hebben de vragen over zijn stiefvader betrekking op zijn onmiddellijke leefomgeving en dagdagelijkse leven. Ook van een jeugdig iemand kan worden verwacht dat hij een concreet beeld kan scheppen van hoe het is om samen te leven met een vooraanstaand sjjiitisch militielid en wat dit precies inhoudt. Verzoeker stelt hierbij dat het bijzonder vreemd is dat hij wordt verweten te weinig te weten over de activiteiten van zijn stiefvader bij de sjjiitische milities Seraya as-Salem en Jaysh-Madhi. Hij citeert nogmaals de door hem afgelegde verklaringen en betoogt dat deze wel degelijk erg gedetailleerd zijn. Het louter herhalen van de reeds onaannemelijk en/of ongeloofwaardige verklaringen, volstaat evenwel niet op de appreciatie ervan te beïnvloeden. De Raad beaamt de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verklaringen veeleer betrekking hebben op wat algemeen is geweten over de activiteiten van de beruchte milities, terwijl er wordt gepolst naar specifieke en concrete informatie zoals de rol van de stiefvader binnen deze milities, zijn functie, zijn specifieke taken en missies. Verzoeker acht de verklaring dat zijn stiefvader deed alsof hij whisky dronk om de Amerikanen te misleiden een zeer persoonlijke anekdote, doch ook dit betreft veeleer een strategie van de milities in het algemeen. Het is hierbij opvallend dat verzoeker deze “*persoonlijke anekdote*” ook geenszins in een concrete context plaatst. Verzoeker stelt dit slechts op algemene wijze, zonder enige concrete details te

verschaffen over het contact tussen zijn stiefvader en de Amerikanen. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij zich de vraag stelt waarom zijn stiefvader informatie met hem zou delen *“die hem als sjiitische militielid in een slecht daglicht zou kunnen stellen”*. Aangenomen dat verzoekers stiefvader een vooraanstaand sjiitisch militielid is, zou hij veeleer trots halen uit zijn activiteiten als militielid.

Verzoeker benadrukt dat de foto van de klacht een zeer duidelijk leesbare afbeelding is, waarop geen onregelmatigheden te bespeuren vallen en zijn hand te zien is (stuk 6 bij verzoekschrift). Dit doet evenwel geen afbreuk aan de mogelijkheid van manipulatie of enscenering, die inherent is aan foto's of kopieën. De vraag of verzoekers hand is te zien op de foto – wat bovendien geenszins kan worden geverifieerd – is verder irrelevant voor de beoordeling van de bewijswaarde van het stuk zelf. Verzoeker tracht de summiere beschrijving van de klacht te verklaren door te wijzen op de terughoudendheid van de autoriteiten om een klacht op te maken en te stellen dat er geen sprake was van een echte ondervraging. Uit een lezing van het gehoorverslag, blijkt evenwel dat verzoeker verklaarde dat hij eerst werd geconfronteerd met een weigerachtige autoriteit, dat trainer Y. daarna zijn connecties heeft aangewend en het probleem heeft uitgelegd aan iemand van de rechtbank, dat die persoon het vervolgens heeft uitgelegd aan de rechter en dat de rechter verzoeker vragen heeft gesteld over het probleem, alvorens een stempel aan te brengen op het document (zie AD CGVS, gehoor II, p. 9). Dergelijk verloop van de klachtneerlegging getuigt niet van het *“snel”* opstellen van een document, tegen de zin van de autoriteiten. Verzoekers betoog in het verzoekschrift is dus in tegenspraak met zijn eigen verklaringen bij het CGVS.

Verzoeker gaat nog in op zijn facebookfoto's en stelt dat hij een tiener was die zich amuseerde met zijn vrienden bij de voetbalclub op momenten dat zijn stiefvader niet thuis was. Het is evenwel precies die context van *“een tiener die zich amuseert met zijn vrienden”* die de commissaris-generaal terecht moeilijk verenigbaar acht met het voorgehouden slavenbestaan. Verzoeker stelt thans dat hij kon gaan voetballen omdat zijn stiefvader vaak afwezig was. Tijdens zijn gehoor haalde verzoeker evenwel de afwezigheid van zijn stiefvader niet aan als reden waarom hij kon voetballen. Hij stelde dat zijn moeder en stiefvader hem toelieten te voetballen uit angst dat zij anders zouden worden verdacht van familiegeweld of mishandeling (zie AD CGVS, gehoor CGVS I, p. 16). De huidige verklaring in het verzoekschrift wijkt derhalve af van de eerder afgelegde verklaring. Hierbij merkt de Raad bovendien op dat de verklaring van verzoeker dat zijn moeder en stiefvader er alles aan deden om de schijn hoog te houden met betrekking tot zijn behandeling om te vermijden dat de burens gingen roddelen en dat zij hem toelieten om te voetballen omdat ze angst hadden om te worden beschuldigd van huiselijk geweld, moeilijk verenigbaar is met de verklaring dat zijn stiefvader een zeer bekend militielid is *“en niemand durft iets te zeggen toen hij me bv sloeg of mishandelde. iedereen hoorde me en niemand durfde tussen te komen om me te helpen”* (ibid., p. 18). Verzoeker kan evenmin de passages in de bestreden beslissing omtrent zijn kledij en kapsel uit hun context trekken. De commissaris-generaal impliceert geenszins dat goedgeklede mensen geen problemen kunnen hebben thuis. Het kernpunt betreft de omstandigheid dat verzoeker klaarblijkelijk de vrijheid kreeg om uitgesproken kapsels en kledij te dragen, wat moeilijk verenigbaar is met een volledig gecontroleerd slavenbestaan en een extremistisch sjiitische thuissituatie. Verzoeker gaat ook niet in op de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat het enerzijds niet aannemelijk is dat hem zou worden toegelaten om actief te zijn op sociale media en anderzijds dat de hiervoor geboden verantwoording, dat zijn moeder en stiefvader hiervan niet op de hoogte waren, niet verenigbaar is met de beweerde complete controle over zijn doen en laten.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat zijn moeder van sjiitische afkomst is en meent dat dit element cruciaal is voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker een heel betoog houdt dat uitgaat van een verkeerde lezing van de motieven. In de bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat het onaannemelijk word geacht dat de sjiitische stiefvader een relatie zou beginnen met een soennitische vrouw. Wel wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker niet kan uitleggen waarom een sjiitisch militielid, die soennieten en Baathisten hartstochtelijk haat, zou huwen met een sjiitische vrouw die de voormalige echtgenote is van een soennitische Baathist en die twee soennitische kinderen heeft. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat de commissaris-generaal hiermee een subjectieve stelling inneemt, maar de Raad kan dit standpunt niet bijtreden. Immers, gelet op de animositeit en het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten die de Iraakse samenleving kenmerken, zoals beschreven in de beschikbare landeninformatie, kent deze bevinding van de commissaris-generaal een objectieve grondslag. Wat betreft de twijfels of verzoekers moeder sjiitisch dan wel soennitisch is, legt verzoeker stukken 2 en 4 bij zijn verzoekschrift voor. Hij wil hiermee aantonen dat de stam Al Jarrah, de familie van zijn moeder, in Irak wel degelijk bekend staat als een sjiitische familie afkomstig van Kerbala. Dit betoog kan de Raad niet overtuigen. Het stuk 2, dat

betrekking heeft op het you tube kanaal van de Iraakse stam Al Jarrah is nauwelijks vertaald en er wordt weinig uitleg over gegeven. Verzoekers betoog dat er op het filmpje, gepost op 5 september 2016 via het youtube-kanaal van de stam Al Jarrah, duidelijk afbeeldingen van sjjiitische geestelijken te zien zijn, kan niet worden geverifieerd bij gebrek aan vertaling. Bovendien toont dit op zich niet aan dat heel de stam Al Jarrah sjjiit is en geen soennitische tak kent. Wat betreft het betoog dat de familie van zijn moeder afkomstig is uit Kerbala, een sjjiitisch gebied zoals blijkt uit stuk 4, merkt de Raad op dat uit het paspoort van zijn moeder blijkt dat zij werd geboren in Bagdad (AD CGVS, stuk 15, map met document, verlopen paspoort van moeder), zodat de informatie met betrekking tot Kerbala niet zomaar van toepassing kan worden geacht.

De Raad handhaaft dan ook het besluit dat op basis van de bovenstaande vaststellingen niet kan worden geloofd dat verzoeker Irak heeft verlaten omwille van de jarenlange mishandeling door zijn moeder en stiefvader, of omwille van het door hem beschreven seksuele misbruik. Evenmin kan er worden geloofd dat hem in Irak geen sociaal of familiaal netwerk rest.

6.7. De voorgelegde medische attesten kunnen niet tot een ander besluit leiden.

Vooreerst bevestigt de Raad dat de inhoud van de psychologische attesten van verzoeker, met name zijn fragiele psychische toestand, niet ter discussie staat. De commissaris-generaal is hier uitvoerig op ingegaan maar heeft daarbij terecht gesteld: *“Artsen, psychologen, of de staf van Artsen Zonder Grenzen, kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Bovendien blijkt uit de attesten en de verklaring van uw psycholoog dat hij zich op uw verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van uw mentale problemen. Uit analyse van het CGVS blijkt dat er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin u uw psychologische klachten opliep. De medische attesten, zonder daarbij afbreuk te doen aan de aard van uw klachten, veranderen met andere woorden niets aan het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven.”* In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt de conclusie van deze attesten niet zonder meer genegeerd. De commissaris-generaal betwist de aard van de klachten niet. Wel merkt de commissaris-generaal terecht op dat een psycholoog of arts weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar dat hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit de attesten kan bijgevolg geen causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers eventuele psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Dit geldt des te meer nu uit de medische attesten blijkt dat de psycholoog zich voor wat betreft oorzaak van verzoekers mentale problemen heeft gebaseerd op diens verklaringen (“hypothèse étiologique”), die evenwel ongeloofwaardig worden bevonden.

Wat betreft het medisch document inzake de attestatie van littekens, opgesteld door een geneesheer van Fedasil op 14 maart 2019, wordt de inhoud hiervan evenmin betwist door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal wijst er evenwel terecht op dat de attestatie van de littekens *“geen uitspraak [doet] over het tijdstip, de omstandigheden of de manier waarop u deze littekens heeft opgelopen”*. De Raad neemt akte van verzoekers eigen verklaringen, omtrent de herkomst van deze littekens. Verzoeker omschrijft de herkomst van de opgelopen verwondingen als volgt: *“Mijn stiefmoeder, de vrouw van vader mishandelde me ook, maar niet zo erg als bij hen. (toont voorarm). Deze is met een lepel gedaan, stiefvader beschuldigde me geld te hebben gestolen. (linkerhand). Hier duwde hij zijn sigaret in mijn hand. Ooit heeft hij mijn neus gebroken. En ooit heeft hij me een harde slag op de kaak gegeven waardoor ik vier dagen niet kon eten. Ik moest van het altijd op mijn handen rechtstaan, voeten naar boven en dan sloeg hij me op de voeten. (linkerhand) Hier beet hij me. Ik probeerde me te verdedigen. En op rug sloeg hij me met elektriciteitskabel”* (zie AD CGVS, gehoor II, p. 10).

Uit het medisch attest kan evenwel niet met zekerheid worden afgeleid of de verwondingen daadwerkelijk corresponderen met verzoekers verklaringen hierover. Het zeer summiere attest doet zo geen enkele uitspraak over de graad van overeenstemming. Bijgevolg kan er slechts een beperkt gewicht aan dit medisch attest worden gegeven.

Wanneer het summiere karakter en het beperkt gewicht van dit medisch attest wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn littekens zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van jarenlange mishandeling door zijn stiefvader en moeder. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen.

Tezamen genomen met de vastgestelde tegenstrijdigheden en/of onaannemelijkheden in verzoekers vluchtrelaas (zie supra), poneert de commissaris-generaal dan ook terecht dat de attestatie van de littekens niets kan wijzigen aan de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift nogmaals het medisch attest neer (stuk 8 bij het verzoekschrift), doch gaat eraan voorbij dat de commissaris-generaal hiervan reeds een beoordeling heeft gemaakt. Verzoeker laat deze beoordeling onbesproken. De loutere overtuiging dat dit attest een begin van bewijs is dat hij wel degelijk mishandelingen heeft ondergaan volstaat niet. De Raad herhaalt dat het attest geen enkele uitspraak doet over de omstandigheden waarin de littekens werden opgelopen, noch dat hierin een appreciatie wordt gemaakt van de verenigbaarheid van de littekens met het verhaal van verzoeker. Dit alles, samen genomen met de ongeloofwaardige en/of tegenstrijdige verklaringen, maakt dat de commissaris-generaal terecht stelt dat het attest de beoordeling van het vluchtrelaas niet kan veranderen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen andere aanwijzingen noch een andere bevredigende verklaring aanreikt voor de feitelijke omstandigheden, context of redenen waarin deze littekens zijn ontstaan. Deze littekens kennen een zekere omvang maar de Raad herinnert eraan dat het niet aan de Raad is om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van deze littekens.

6.8. Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 aangaande de activiteiten van verzoekers biologische vader in Oman, staat dit niet ter discussie. Dit stuk is derhalve niet van aard om de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming te wijzigen.

Verder laat verzoeker volgende terechte motieven in de bestreden beslissing volledig ongemoeid:

“Wat rest is de vaststelling dat u in 2009 van Oman naar Bagdad bent verhuisd, nadat uw vader een zwaar auto-ongeval had. Uit de neergelegde medische attesten blijkt dat uw vader sindsdien ernstige psychische en gedragsproblemen kent, aanvallen van agressie had, en dat zijn huwelijk - hetwelke is onduidelijk - als gevolg daarvan werd ontbonden (zie Documenten, kopie medische rapporten van vader - Oman). Er kan dus worden aangenomen dat u effectief om die redenen van Oman naar Irak bent teruggekeerd.

Los daarvan stelt het CGVS vast dat u zeer weinig overtuigende verklaringen aflegt over uw stiefmoeder, de eerste echtgenote van uw vader. U kan namelijk niet toelichten van welke origine zij was. U stelt dat ze een Iraakse van Afghaanse afkomst is, wat op zich reeds opmerkelijk is, maar wanneer hier op wordt doorgegaan blijkt dat u eigenlijk niet weet van welke afkomst ze is. Bovendien kent u haar tweede naam of familienaam niet en legt u niet het minste begin van bewijs voor omtrent haar bestaan of identiteit. Hetzelfde geldt voor uw halfzus en -broer. Ook van hun bestaan legt u geen documenten voor (zie CGVS, 30/01/2019, p. 7, 8, 14). Evenmin legt u bewijs voor waaruit blijkt dat u jarenlang door uw stiefmoeder bent opgevoed. Er kunnen dan ook vragen worden gesteld bij uw werkelijk relatie met uw stiefmoeder en bij uw verklaring als zou u jarenlang door haar opgevoed zijn.

Wat er ook van zij, gesteld dat u in de jaren voordien slecht werd behandeld door uw stiefmoeder, wat u niet kan staven met enig begin van bewijs, kan worden aangenomen dat u momenteel in Irak over een familiaal en sociaal netwerk beschikt dat u kan opvangen. Uw situatie in Oman is bijgevolg geen reden om u in België internationale bescherming toe te kennen.”

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat, volgens de tracing dienst van het Rode Kruis, zijn vader zich inmiddels in Bahrein zou bevinden en niet meer in Oman. Verzoeker legt hiervan echter geen bewijs voor.

6.9. Verzoeker betoogt dat *“de bestreden beslissing elementen bevat die erop wijzen dat de verwerende partij de asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld”*, doch de Raad vindt geen dergelijke elementen in de beslissing terug. Nergens in de bestreden beslissing is een element terug te vinden dat erop zou wijzen dat de commissaris-generaal geen individuele en objectieve beoordeling zou hebben gemaakt, noch dat er sprake is van partijdigheid.

6.10. Waar verzoeker nog stelt dat hij soenniet is, leest de Raad in de beschikbare landeninformatie en het landenbeleid dat soennieten in Bagdad weliswaar grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiietische milities, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad

te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie en het landenbeleid niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden (zie aanvullende nota verweerder, EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, p. 52-53).

Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Verzoeker haalt verder geen concrete, ernstige en geloofwaardige en aan zijn religie verbonden problemen aan. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging een gegronde en actuele vrees voor vervolging heeft.

6.11. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben met zijn moeder en stiefvader aannemelijk te maken. Evenmin overtuigt het door hem beschreven seksuele misbruik noch kan worden geloofd dat hij in Irak geen sociaal of familiaal netwerk heeft.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker van oordeel zou zijn dat hij, omwille van de specifieke elementen van zijn profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. Aangezien hij niet voldoet aan de individualiseringsvereiste, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij wegens zijn profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat hij specifiek wordt gevisieerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoot waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

7.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 25 augustus 2020 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al-Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en

PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. Hij wijst weliswaar op een nieuwe situatie, met name dat er scherpschutters worden

ingezet tegen straatprotesten (stuk 9 bij het verzoekschrift). Hij stelt dat hij als soennitische jongeman een bijzonder groot risico loopt om van een dergelijke actie het slachtoffer te worden. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze verzoekers soennitische achtergrond maakt dat hij een groter risico loopt. De onrusten hebben betrekking op straatprotesten, waarbij verzoeker nooit heeft aangegeven dat hij deelneemt aan dergelijke protesten of dat hij zou worden geassocieerd met dergelijke protesten. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de recente betogingen in de stad Bagdad plaatsvinden in een specifieke context die niet kadert binnen een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofdte verminderen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt:

“In zoverre zou worden aangevoerd dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de afwezigheid van een sociaal of familiaal netwerk en uw psychische klachten dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de analyse van het CGVS blijkt namelijk dat het niet geloofwaardig is dat u in Bagdad geen sociaal of familiaal netwerk heeft waarop u kan terugvallen (supra). Wat uw psychische klachten betreft stelt het CGVS vast dat noch uit de medische attesten, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u ten gevolge van uw psychische klachten een verhoogd risico loopt om in Bagdad slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nergens blijkt dat uw psychische gesteldheid, met inbegrip van de geformuleerde klachten, een mate van ernst vertoont dat u een groter risico loopt dan andere burgers.”

Verzoeker gaat hier niet concreet op in en deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier. Zij blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

7.3. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES